

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a členov senátu JUDr. Moniky Tobiašovej a JUDr. Mariana Hoffmanna PhD. v právnej veci žalobcu Everland, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská 19, 831 04 Bratislava, IČO: 47 057 408, zastúpeného konateľom ..., právne zastúpeného ..., proti žalovanému Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom Prievozská 32, 827 99 Bratislava, Poštový priečinok 29, v konaní o preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 17. decembra 2018 Číslo: SK 0270/99/2018 na základe správnej žaloby vo veciach správneho trestania takto

rozhodol:

Žalobu zamieta.

Náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Závery správnych orgánov

1. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako odvolací orgán dňa 17.12.2018 pod č. SK/0270/99/2018 podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku odvolanie účastníka konania Everland, s.r.o. so sídlom Stará Vajnorská 19, Bratislava proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu Inšpektorátu SOI so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj č: P/0512/07/17 zo dňa 04.05.2018,

2. ktorým podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov bola uložená peňažná pokuta žalobcovi vo výške 700 Eur pre porušenie § 13 citovaného zákona, podľa § 59 ods. 2 rozhodol tak, že odvolanie účastníka konania zamietol a prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu SOI pod č. P/0512/07/17 zo dňa 04.05.2018 potvrdil.
3. Výrok rozhodnutia odôvodnil žalovaný poukazom na prvostupňové rozhodnutie, ako aj na postup prvostupňového správneho orgánu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Inšpektormi SOI bolo pri kontrole vykonanej dňa 07.12.2017 v prevádzkarni účastníka konania Textil, domáce potreby, obuv Everland, Arm. Gen. L. Svobodu 23, Prešov zistené, že v ponuke na predaj sa nachádzalo 5 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 2 304,50 Eur, ktoré boli označené informáciou o materiálovom zložení len v cudzom jazyku a nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. O odvolaní, ktoré obsahuje identické skutočnosti ako sú uvedené v podanej správnej žalobe rozhodol žalovaný tak, že podľa § 59 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a dospel k záveru, že nie je dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.
4. Žalovaný správny orgán poukázal na to, že inšpektormi SOI bola dňa 07.12.2017 vykonaná kontrola v prevádzkarni účastníka konania, ako už bolo citované vyššie v rámci predmetnej kontroly boli zistené nedostatky, keď sa v ponuke na predaj pre spotrebiteľa nachádzalo 5 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 2 304,50 Eur, pričom v prípade týchto výrobkov boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností účastníka konania to uvádzanie písomne poskytovanej informácie o materiálnom zložení podľa osobitného predpisu Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vláknového zloženia, textilných výrobkov, etiketou a iných označení, ktorým sa zrušuje Smernica Rady 73/44 EHS a Smernica EP a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES v platnom znení len v cudzom jazyku a nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. Uvedený nedostatok sa zistil pre konkrétne druhy výrobkov, ktoré sú presne pomenované v odôvodnení rozhodnutia.
 Za zistené nedostatky, ako predávajúci v zmysle § 2 písm. b) Zákona o ochrane spotrebiteľa v plnom rozsahu zodpovedá účastník konania. Zároveň poukázal žalovaný na dôvody odvolania, ktoré ako už súd argumentoval vyššie s identickými s dôvodmi uvádzanými v podanej žalobe.
5. Ústredný inšpektorát SOI ako príslušný správny orgán preskúmal podkladový materiál v predmetnej veci v celom rozsahu a dospel k záveru, že protiprávny skutkový stav bol zo strany SOI spoľahlivo preukázaný. Z podkladov k rozhodnutiu jasne vyplýva, že účastník konania porušil povinnosti uložené mu zákonom o ochrane spotrebiteľa zistené pri vykonanej kontrole SOI zo dňa 07.12.2017.

2S/

22/2019

Odvolací orgán k odvolaniu účastníka konania uviedol, že predmetom tohto správneho konania bola skutočnosť, že účastník konania ako predávajúci

2S/
22/2019.

nezabezpečil splnenie svojej povinnosti uvádzať písomné informácie podľa § 10a až § 12 Zákona o ochrane spotrebiteľa v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. Správny orgán pri určovaní zodpovednosti za správny delikt porušenia povinnosti predávajúceho podľa § 13 Zákona o ochrane spotrebiteľa vychádzal (ďalej už len „zákon“) vychádzal z podkladov k rozhodnutiu, medzi ktoré patrila aj inšpekčný záznam zo dňa 07.12.2017. Z obsahu tohto vyplýva nepochybne, že účastník konania mal v ponuke na predaj pre spotrebiteľov celkovo 5 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 2 304.540 Eur, ktoré neboli označené spôsobom, aký predpokladá Zákon o ochrane spotrebiteľa a Nariadenie EP a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vlákňového zloženia textilných výrobkov, etiketou a iných označení, ktorým sa zrušuje Smernica Rady 73/44 EHS a Smernica EP a Rady 96/73 ES a 2008/121/ES v platnom znení. Odvolací orgán konštatoval, že pre ustálenie skutkového stavu správny orgán zaobstaral dostatok informácií, ktoré boli zachytené v inšpekčnom zázname zo dňa 07.12.2017.

6. K ďalšej argumentácii účastníka konania žalovaný uviedol, že procesné práva účastníka konania neboli v priebehu správneho konania žiadny spôsobom porušené. Správny orgán nepovažoval za potrebné pre vydanie rozhodnutia vo veci mať zodpovedanú otázku ohľadom nesprávneho doručovania dôležitých listín tak, ako uvádzal účastník konania vo svojom odvolaní, preto sa odvolací správny orgán nestotožnil s názorom účastníka konania, podľa ktorého mal správny orgán prerušiť správne konanie podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku. Podľa názoru právnej teórie predbežnou prejudiciálnou otázkou treba rozumieť takú otázku, zodpovedanie ktorej podmieňuje rozhodnutie vo veci, ktorá je predmetom konania, súčasne je to taká otázka, rozhodnutie ktorej nepatrí do kompetencie správneho orgánu, ktorý vo veci rozhoduje. Odvolací orgán doplnil, že aj v prípade vyskytnutia sa predbežnej otázky v správnom konaní urobí si správny orgán úsudok o predbežnej otázke sám, ak to bude vyžadovať plynulosť a rýchlosť konania.

K ďalšej argumentácii účastníka konania správny orgán uviedol, že v Oznámení o začatí správneho konania zo dňa 06.03.2018 sa nachádza informácia o dôvode, pre ktorý sa začalo správne konanie, týmto dôvodom

2S/
22/2019

bolo ako je uvedené v uvedenom oznámení z 06.03.2018 kontrolou SOI zistené porušenie povinnosti predávajúceho, pričom toto porušenie bolo v tomto dokumente aj dostatočne a nespochybniteľne konkretizované. Výsledky kontroly, ako je možné z textu Oznámenia zistiť boli zdokumentované v inšpekčnom zázname zo dňa 07.12.2017. Súčasťou Oznámenia bolo aj poučenie v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku a teda účastník konania bol poučený o svojom práve na vyjadrenie sa k dôvodom konania a o svojom práve na doplnenie dokazovania.

7. Odvolací orgán ďalej poukázal na ustanovenie § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého SOI pri kontrole je oprávnená vydávať záväzné pokyny na odstránenie zistených

8. nedostatkov. Ďalej poukázal žalovaný na § 4 ods. 2 písm. a) citovaného zákona a zdôraznil, že správny orgán vyhotovuje inšpekčný záznam ako vstup kontroly - dokument, kde zaznamenáva priebeh kontroly. Tento záznam slúži ako písomný podklad kontroly, do ktorého sú zaznamenávané zistené nedostatky pri výkone kontroly a zároveň obsahuje aj záväzné pokyny na odstránenie zistených nedostatkov. Podľa zákona č. 128/2002 Z.z. inšpektori SOI nedisponujú pri výkone kontroly úradnou pečiatkou správneho orgánu. Odvolací orgán uviedol, že je v plnej kompetencii správneho orgánu rozhodnúť, či určitý dôkaz vykoná alebo vyhodnotí preukazovanie skutočností ako zjavne nepotrebný pre dosiahnutie podmienok zákonného rozhodnutia. Poukázal pritom na § 34 ods. 5 Správneho poriadku.

9. K argumentácii účastníka konania ohľadom nenariadenia ústneho pojednávania odvolací orgán uviedol, že správny orgán bude pri svojej úvahe vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a nariadi ústne pojednávanie v prípade, ak bude mať svoje opodstatnenie. Spravidla je to vtedy, ak v konaní vystupujú účastníci konania s protichodnými záujmami, keď treba vypočuť svedkov, resp. vykonávať iné dôkazy a tiež ústne pojednávanie poskytne najvhodnejšiu príležitosť na to, aby všetky osoby, ktoré majú zákonné právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní, t. j. účastníci konania mohli v rámci neho realizovať svoje procesné práva.

Ďalej odvolací orgán uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu Košice 8S/71/2016 z 12.09.2017, v ktorom uvádzal rozsudok NS SR sp. zn. IOSžo/387/2015 z 23.02.2017, v ktorom NS SR v právnej veci týkajúcej sa administratívneho trestania nesúhlasil so záverom krajského súdu, podľa ktorého tým, že správny orgán nenariadil vo veci ústne pojednávanie došlo k takej procesnej vade, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Vyslovil záver, že podľa judikatúry ESLP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou. Žalovaný správny orgán uviedol, že skutkový stav považuje za dostatočne preukázaný a považuje za nedôvodné uskutočniť ústne pojednávanie a výsluch svedkov a účastníka konania tak, ako to navrhol účastník konania, pretože by to nemalo vplyv na zistené skutočnosti. Odvolací správny orgán s ohľadom na nenariadenie ústneho pojednávania sa odvoláva taktiež na rozhodnutie NS SR, ktorý v rozsudku 8Sžo/52/2014 zo dňa 22.10.2015 vyslovil právny názor ohľadom otázky nevykonania dôkazov a vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia zastáva odvolací súd názor, že vypočutie zamestnanca žalobcu by nemalo na objasnenie iného správneho deliktu žalobcom vplyv...

10. Účastník konania taktiež namietal vyhotovovanie inšpekčného ^{22/2019} záznamu za prítomnosti zamestnanca a bez prítomnosti účastníka konania ako kontrolovanej osoby.

K tomuto žalovaný uviedol, že v prípade kontroly uskutočňovanej inšpektormi SOI išlo o kontrolu, ktorý správny orgán účastníkovi konania vopred neohlasuje. Dôvodom výkonu tejto kontroly je preverenie splnenia zákonných

2S/
22/2019

povinností kontrolovanou osobou. Žalovaný uviedol s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 6 písm. c) zákona, že inšpektor je pri kontrole oprávnený požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia. V predmetnej prevádzke bola prítomná pri výkone kontroly vedúca zamestnankyňa účastníka konania, ktorá je aj súčasne osoba zodpovedná za činnosť prevádzkarne podľa § 15 ods. 1 písm. b) zákona, ktorá mala možnosť sa ku kontrolným zisteniam vyjadriť v poznámke ku kontrolným zisteniam v inšpekčnom zázname zo dňa 07.12.2017. Inšpektori SOI takto zabezpečili účastníkovi konania možnosť vyjadrenia sa ku kontrolným zisteniam priamo na mieste a bezprostredne v čase ukončenia kontroly. Reprezentantom účastníka konania v tomto prípade fyzickej osoby sú zamestnanci účastníka konania, ktoré sú prítomné v prevádzkarni a účastník konania prostredníctvom svojich zamestnancov zabezpečuje poskytovanie predaja výrobkov a služieb, logicky teda vyplýva, že inšpektori SOI spolupracujú pri výkone kontroly práve s týmito osobami. Zároveň poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/209/05 z 31.01.2007.

11. Žalovaný správny orgán uviedol, že sa stotožnil s vyjadrením prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého inšpekčný záznam zo dňa 07.12.2017 a opatrenie na mieste zo dňa 07.12.2017 bolo doničené účastníkovi konania toho istého dňa tzn. 07.12.2017. Osoba zodpovedná za činnosť prevádzkarne účastníka konania, vedúca zamestnankyňa účastníka konania dňa 07.12.2017 podpísala a prevzala inšpekčný záznam a poskytla písomné vyjadrenie ku kontrolným zisteniam do inšpekčného záznamu. Vedúca zamestnankyňa vo svojej poznámke k obsahu inšpekčného záznamu nijakým spôsobom nespochybnila kontrolné zistenia inšpektorov SOI.

K námietke účastníka konania ohľadne opatrenia na mieste zo dňa 07.12.2017 žalovaný uviedol, že podľa § 6 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 128/2002 Z.z. „inšpektor na základe výsledkov kontroly predaja výrobkov, alebo poskytovania služieb zakáže do vykonania nápravy dodávku, predaj alebo použitie výrobkov, alebo poskytovanie služieb, ktoré nezodpovedajú osobitným predpisom“.

Obsahom opatrenia na mieste zo dňa 07.12.2017, ktorým inšpektori SOI zakázali dodávku, predaj a používanie výrobkov, ktoré nezodpovedajú

2S/

22/2019

osobitným predpisom bolo aj odôvodnenie, v ktorom bol konkretizovaný právny predpis, podľa ktorého ponúkané výrobky nespĺňajú podmienky predaja. Žalovaný preto poukazuje na inšpekčný záznam zo dňa 07.12.2017, v ktorom je taktiež obsiahnuté opatrenie na mieste z toho istého dňa, pričom súčasťou inšpekčného záznamu je aj podrobná právna kvalifikácia skutkového stavu a presný výpočet textilných výrobkov s uvedeným nedostatkom. Účastník konania podľa § 7 ods. 3 zákona je povinný v určenej lehote odstrániť zistené nedostatky, ich príčiny alebo okamžite vykonať nevyhnutné opatrenia na ich odstránenie a podať o nich a o ich výsledkoch v určenej lehote správu inšpektorátu.

12. Ohľadom námietky účastníka konania vzťahujúcej sa k výrokom prvostupňového rozhodnutia vo veci odvolací orgán poukázal na § 47 ods. 2

13. Správneho poriadku, pričom považuje prvostupňové rozhodnutie zo dňa 04.05.2018 za vydané v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 Správneho poriadku, pričom výrok tohto rozhodnutia obsahuje povinné náležitosti výroku a nestotožňuje sa s tvrdením účastníka konania, že došlo k porušeniu ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Podkladom pre vydanie rozhodnutia boli skutočnosti zistené inšpektormi SOI dňa 07.12.2017 v prevádzkarni účastníka konania, ktoré sú zachytené v inšpekčnom zázname zo dňa 07.12.2018, ktorý bol podkladom rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu tak, ako vyjadrenie účastníka konania dňa 06.02.2018 a vyjadrenie účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 07.03.2018, ako aj skutočnosti uvádzané v odvolaní účastníka konania.

14. Čo sa týka výšky uloženého postihu prvostupňový správny orgán uložil výšku postihu v zákonom stanovenej sadzbe do 66 400 Eur, pokuta vo výške 700 Eur nie je vzhľadom na hornú hranicu sadzby represívna, naďalej plný preventívnu funkciu. K uvedenej výške žalovaný uviedol, že v prípade zisteného porušenia zákona je správny orgán povinný pristúpiť k uloženiu postihu. Charakter protiprávneho konania, rozsah zisteného porušenia povinností, ako aj možné následky, ktoré spočívajú v poškodení spotrebiteľa odôvodňujú uloženie pokuty vo výške určenej v rozhodnutí Inšpektorátu SOI. Výška pokuty je primeraná k zisteným skutočnostiam a je uložená na dolnej hranici zákonnej sadzby. Preto žalovaný uvádzané tvrdenia účastníka konania vo svojom odvolaní posúdil ako také, ktoré nemôžu mať podstatný vplyv na výšku uloženej pokuty. Účastník konania je objektívne zodpovedný za dodržiavanie všetkých príslušných právnych predpisov vo svojej prevádzkarni. Správny orgán pri určovaní výšky prihliadol na celkovú hodnotu textilných výrobkov s vyššie uvedeným nedostatkom. Správny orgán vzal do úvahy aj fakt, že spotrebiteľovi bolo upreté právo na informácie tak, ako je definované Zákonom o ochrane spotrebiteľa. Pokuta uložená účastníkovi konania bola v súlade so zásadou materiálnej rovnosti vyjadrenou v ustanovení § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

Žalovaný ako odvolací orgán trval na kontrolných zisteniach uvedených v inšpekčnom zázname zo dňa 07.12.2017 a za zistené nedostatky zodpovedá účastník konania v plnom rozsahu. Pre postih účastníka konania za zistený skutkový stav je rozhodujúca skutočnosť, že bol porušený zákon. Pri určovaní výšky pokuty bol zohľadnený rozsah následkov protiprávneho konania.

15. Na základe uvedených skutočností žalovaný ako odvolací orgán pokladal skutkový stav za spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť za nepochybne

preukázanú. Nezistil dôvod na zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 24 ods. 1 a § 24 ods. 5 pri určení výšky pokuty postupoval správny orgán v súlade s uvedeným ustanovením, pričom zohľadnil všetky skutočnosti, ktoré boli pri zisťovaní skutkového stavu preukázané. Správny orgán má za to, že uložená pokuta vo výške 700 Eur je vzhľadom na jej represívno-výchovnú funkciu, ako aj s prihliadnutím na zákonom stanovené medze a hľadiská pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia. Na základe uvedeného

16. rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. 2S/
22/2019

II. Žalobné dôvody

17. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci žalovanému, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a priznania žalobcovi práva na úplnú náhradu trov konania.
18. V dôvodoch žaloby poukázal žalobca na rozhodnutie žalovaného, pričom zdôraznil skutkový stav a poukázal na jednotlivé závery správneho orgánu stupňa. Žalobca nesúhlasil s konaním a postupom inšpektorátu a je toho názoru, že bol v tejto veci opomenutý a za tým účelom podal dňa 01.03.2018 žalobu opomenutého účastníka na Krajskom súde v Prešove. Žaloba je evidovaná na príslušnom súde pod sp. zn. 3S/14/2018. Podľa žalobcu inšpektorát začal voči žalobcovi 06.03.2018 správne konanie a voči tomuto podal vyjadrenie, ktoré doručil inšpektorátu. V tomto poukázal na skutočnosť žalobca, že postup pri zisťovaní deliktu pri vykonanej kontrole bol nepresný, neobjektívny, správny orgán nedostatočne, neobjektívne a nepreskúmateľne zistil a zadokumentoval zistený stav, zákonným spôsobom nezabezpečil dôkazy k dostatočnému preukázaniu skutku. Výslovne žalobca žiadal nariadenie ústneho pojednávania. Inšpektorát SOI správne konanie neprerušil, nepočkal na vyriešenie predbežnej otázky, nevykonal v správnom konaní žiadne dôkazy a vydal prvostupňové rozhodnutie dňa 04.05.2018. Voči prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom poukázal na tie isté dôvody, ako uviedol v žalobe. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný, pričom žalobca má za to, že rozhodnutie je nezákonné, nepreskúmateľné. Zároveň poukázal aj na rozhodnutie NS SR 2Sžo/201/2010, v ktorom NS SR uviedol, že veci v správnych deliktoch majú v zmysle ustálenej Strašsburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení a správny orgán musí preto rešpektovať procesné práva obvineného zo správneho deliktu v súlade so zásadami a článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
19. V ďalšej časti žaloby poukázal na nesprávny a nezákonný úradný postup, ktorý už namietal v odvolaní, pretože inšpektorát mu riadne nedoručil opatrenie uložené žalobcovi pri kontrole dňa 07.12.2017 a že voči postupu správneho orgánu pri nesprávnom doručovaní dôležitých listín účastníkovi konania podal dňa 01.03.2018 žalobu opomenutého účastníka na krajskom súde vedenom pod sp. zn. 3S/14/2018. Inšpektorát sa s touto námietkou žalobcu nevysporiadal. Žalovaný ďalej poukázal na to akým spôsobom rozhodol odvolací správny orgán, pričom žalobca nesúhlasil s názorom žalovaného a poukázal na skutočnosť, že podklady pre správne konanie, teda inšpekčný záznam zo dňa 07.12.2017, v ktorom sú nariadené záväzné pokyny žalobcovi podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 128/2002 Z.z. a opatrenia na mieste vydané podľa § 6 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 128/2002 Z.z., ktorým inšpektorát dodávku, predaj,

20. alebo použitie výrobkov alebo poskytovanie služieb, ktoré nezodpovedajú osobitným predpisom mohol prevziať pri kontrole niekto iný a nie osoba oprávnená podľa zákona na prevzatie písomnosti určenej žalobcovi a takéto odovzdanie inej osobe nemôže mať účinky riadneho doručenia a to ani v prípade, keby sa jej prostredníctvom písomnosť do rúk žalobcu dostala. Žalovaný v oznámení o začatí správneho konania, ani neuviedol, aké podklady k správne konaniu mal k dispozícii.

21. V ďalšej časti žaloby poukázal žalobca, že nesúhlasí s odôvodnením žalovaného a odvoláva sa na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/209/05 z 31.01.2007. Pritom poukázal žalobca v závere tejto časti žaloby na § 6 ods. 2 zákona, ako aj na to, že ak kontrolovaná osoba s opatreniami podľa ods. 1 nesúhlasí môže proti nim podať do troch dní odo dňa ich doručenia písomné námietky. Námietky nemajú odkladný účinok a o nich rozhodne riaditeľ inšpektorátu do 5 dní od doručenia. Rozhodnutie sa doničí kontrolovanej osobe a je konečné. Zároveň poukázal na § 24 ods. 1 a § 25 ods.

1 Správneho poriadku. Žalobca je toho názoru, že žalovaný si nesprávne vykladá a nesprávne používa § 15 Obchodného zákonníka ako odôvodnenie, že riadne doručil dôležitú písomnosť žalobcovi ako kontrolovanej osobe. Žalobca poukázal na skutočnosť, že rozsudok KS BA sp. zn. 2S/209/05 zo dňa 31.01.2007 je už prekonaný právoplatným uznesením KS Žilina sp. zn. 30S/21/2018 zo dňa 04.12.2018, ktoré niektoré state rozsudku v žalobe cituje. V zmysle uvedeného uznesenia KS Žilina žalobca uvádza, že v jeho prípade takisto žalovaný nemal preukázané doručenie inšpekčného záznamu zo dňa 07.12.2017 v súlade s citovaným ustanovením § 24 ods. 1 v nadväznosti na § 25 ods. 1 Správneho poriadku. Vzhľadom na tú skutočnosť, že inšpektorát, ani žalovaný nedoručil dôležité písomnosti žalobcovi a žalobca v zmysle § 6 ods. 2 citovaného zákona nemohol podať námietky voči uloženým opatreniam v inšpekčnom zázname, v ktorých nariadil odstránenie zistených nedostatkov, ako aj voči opatreniu na mieste, ktorým zakázal dodávku, predaj alebo používanie výrobkov, alebo poskytovanie služieb, ktoré nezodpovedajú osobitným predpisov do troch dní odo dňa ich doručenia žalovaný nedodrжал zákonný postup pri doručovaním dôležitých písomností žalobcovi a tým uprel právo žalobcu na obhajobu a riadny proces. Žalobca si nemohol uplatniť jeho práva už v prvom štádiu proti nezákonnému konaniu žalovaného.

22. Navyše žalobca poukázal aj na nerovné a nerovnaké zaobchádzanie, keď iný orgán dozoru a správny orgán na tom istom postavení inšpektorát SOI so sídlom v Žiline pod priamym riadením žalovaného postupoval v rovnakom prípade inak, ako inšpektorát SOI Prešov aj žalovaný v prípade žalobcu, čo žalobca považuje za diskriminačné. Poukázal pritom na rozhodnutie v prípade kontrolovanej osoby SONY s.r.o. so sídlom v Žiline. Zároveň poukázal na rozhodnutie SOI v Žiline zo dňa 28.03.2018. Žalobca uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného nenapĺňa náležitosti riadneho a dostatočného

odôvodnenia rozhodnutia z dôvodu, že správny orgán nevysvetlil žalobcovi ani iným osobám, ktoré budú toto rozhodnutie čítať, v čom vidí nezákonnosť dôvodov na prerušenie správneho konania, tak žalobca poukazuje na svojvoľné

23. hodnotenie stavu vyriešenia predbežnej otázky Inšpektorátom aj žalovaným, čím koná nad rámec zákona. Poukázal na § 40 ods. 2 Správneho poriadku. Ignoruje právo žalobcu na vyriešenie predbežnej otázky súdom SR, nepostupuje v rovnakých prípadoch rovnako, keď iným účastníkom konania prerušuje správne konanie do vyriešenia predbežnej otázky a tak len presvedčuje žalobcu, že nedbá na zákon, výslovne porušuje zákonom chránené práva žalobcu a že jeho prvoradým cieľom je tak ukládanie pokút. Žalobca považuje rozhodnutie žalovaného za ignorovanie zákona a šikanovanie žalobcu. Žalovaný ani neodôvodnil z akých závažných dôvodov musel pristúpiť k pokutovaniu žalobcu, aká hrozba hrozí štátu, iným osobám, resp. životnému prostrediu, aká bola spoločenská škodlivosť konania žalobcu bez toho, aby počkal na názor súdu na predbežnú otázku vyslovenú žalobcom.

24. V ďalšej časti žaloby poukazuje žalobca na nezákonnosť a nepreskúmateľnosť podkladov pre rozhodnutie, pričom opätovne poukazuje na nezrozumiteľnosť opatrenia na mieste vydaného podľa § 6 ods. 1 písm. a) bod 1 citovaného zákona. Žalovaný námietku žalobcu odôvodnil len konštatovaním, že obsahom opatrenia na mieste zo dňa 07.12.2017 zakázali dodávku a predaj používania výrobkov, ktoré nezodpovedajú osobitným predpisom bolo aj odôvodnenie, v ktorom bol konkretizovaný právny predpis, podľa ktorého ponúkané výrobky nespĺňajú podmienky predaja. Žalobca nesúhlasí s takýmto odôvodnením, jeho námietky z dôvodu, že žalovaný sa riadnym spôsobom nevenoval predmetnej námietke a neodôvodnil, prečo v opatrení nie je uvedený konkrétny právny predpis, ktorému výrobky nemajú vyhovovať a čo je podstatné, opatrenie ani neuvádza, ktorých konkrétnych výrobkoch sa má toto opatrenie týkať. Podľa žalobcu nie je možné v tomto opatrení resp. pri odôvodňovaní v rozhodnutí odvolávať sa, resp. odkazovať na inú listinu, nakoľko ide o samostatný akt, z ktorého musí byť jednoznačne zrejmé, čoho sa zákaz predaja týka a ktorým konkrétnym právnym predpisom tieto výrobky nemali vyhovovať. Opätovne poukázal žalobca na opatrenie, ktoré bolo vydané dňa 07.12.2017. Nezákonnosť opatrenia na mieste vyplýva ďalej z toho, že inšpektorát nejasným a nekonkretizovaným spôsobom zakázal žalobcovi narábať s nešpecifikovanými výrobkami a v prípade žalobcu o nemožné splnenie jeho povinností ako kontrolného subjektu, pretože predpokladom pre splnenie tejto povinnosti je určitosť, jasnosť, presná konkretizácia a pomenovanie nariadených opatrení.

25. Ako ďalší bod žaloby uvádza žalobca nezákonnosť inšpekčného záznamu. Aj v odvolaní namietal inšpekčný záznam z dôvodu, že tento je iba záznamom, ktorý slúži predovšetkým na to, aby poskytol správne orgánu iba predstavu o skutkových okolnostiach a možných dôkazoch. Žalobca vzhľadom na povahu veci žiadal o nariadenie ústneho pojednávania za účelom vykonania dôkazov z poznámok inšpektorov správneho orgánu a preskúmania správnosti postupu inšpektorov pri kontrole a zadokumentovaní stavu v kontrolovanej prevádzke. Poukázal na odôvodnenie inšpektorátu v rozhodnutí správneho orgánu, pričom žalovaný túto námietku nesprávne a nedostatočne odôvodnil vo svojom rozhodnutí na 7. strane posledným odsekom konštatovaním, že žalobca

26. nesúhlasí s týmto irelevantným odôvodnením, pretože žalobca v prvom rade nenamietal vyhotovovanie inšpekčného záznamu za prítomnosti zamestnanca a bez prítomnosti účastníka konania ako kontrolovanej osoby, ale namietal nezákonnosť tohto záznamu. Podľa názoru žalobcu žalovaný vôbec neodôvodnil zákonnosť inšpekčného záznamu a jeho právny dôvod. Poukázal pritom na skutočnosť, že neexistuje právny predpis, ktorý by pojednával o postupe inšpektorov žalovaného, nie je zákonom stanovené, že ak pri kontrole nie je prítomná kontrolovaná osoba v tomto prípade žalobca, inšpektor spíše inšpekčný záznam za prítomnosti zamestnanca, ktorý je pri kontrole prítomný, že tento záznam sa môže prerokovať s hociktorou osobou aj bez preukázania sa vzťahu ku kontrolovanej osobe, nie je zákonom stanovené, že táto istá osoba je oprávnená podať vysvetlenie ku výsledku kontroly, nie je zákonom stanovené, že inšpekčný záznam podpíše zamestnanec kontrolovanej osoby, ako aj inšpektori SOI. Podľa názoru žalobcu, žalovaný vôbec neodôvodnil zákonnosť inšpekčného záznamu a jeho právny dôvod. Nie je zákonom stanovené, kedy sa kontrola považuje za ukončenú, kedy inšpektor kontrolu ukončí a v prípade zistenia nedostatkov a ako uložil opatrenia na mieste. Takisto považuje žalobca odôvodnenie inšpektorátu na str. 5 ods. 5, ktoré odobril aj žalovaný za vydané v rozpore so zákonom. Žalovaný neozrejmil žalobcovi, aké požiadavky inšpekčný záznam spĺňa, aby mohol slúžiť na právne úkony. Pojem inšpekčný záznam a jeho náležitosti zákon č. 128/2002 Z.z. ani zákon č. 250/2007 Z.z. podľa žalobcu nepozná.

27. Žalovaný tým, že dostatočne a riadne neodôvodnil námietku žalobcu porušil právo žalobcu na riadne a dostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný ani neuviedol, ktorý zákonný predpis pojednáva, že zamestnanec kontrolovanej osoby musí podpísať inšpekčný záznam a tento podpis sa považuje za podpis kontrolovanej osoby aj vtedy, ak kontrolovaná osoba nie je prítomná pri kontrole. Zamestnanec žalobcu podpísal inšpekčný záznam preto,

lebo ho k tomu naviedli inšpektori žalovaného. Žalovaný ani neuvádza z akého právneho dôvodu podpísanie poznámok inšpektorov žalovaného označených ako Inšpekčný záznam zamestnancom žalobcu nenamietanie zamestnanca žalobcu priamo pri kontrole sa považuje za dôkaz správnosti poznámok žalovaného.

Žalobca v žalobe cituje čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy SR, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Žalovaný uviedol, že postupoval podľa zákona č. 128/2002 Z.z., avšak tento zákon je dosť nejednoznačný, čo do správnosti a zákonnosti postupu žalovaného pri vykonávaní kontroly a hlavne, čo do správnosti vyhotovovania výsledkov a výstupu kontroly, jeho náležitosti, zákonnosti a kedy sa považuje výsledok za doručený resp. prerokovaný. Nedokonalosť zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu vyvodzuje už zo samotnej jeho skladby, keď pôsobnosť počas kontroly a jej závery sú upravené v 8 § nehovoriac o § 7 ods. 5, na ktorý žalobca poukazuje. Žalobca je toho názoru, že pokiaľ v zákone je uvedené, že na určité povinnosti ukladané podľa tohto zákona neexistuje právny predpis, podľa ktorého sa môže osoba, ktorej tieto povinnosti boli uložené riadne a zákonne obhajovať voči svojvoľnému

postupu orgánu štátnej správy, tak je popieraný jeden zo základných princípov právneho štátu, právo na obhajobu a riadny proces. Žalobca ďalej v odôvodnení žalovaného rozhodnutia v tejto časti sa javí ako značne zavádzajúce a nemajúce oporu v právnych ustanoveniach, o ktoré by toto svoje odôvodnenie žalovaný oprel. Žalobca je toho názoru, že takýmto odôvodnením žalovaný nepostupoval v súlade s ústavne komfortným výkladom právnych predpisov, najmä čo sa týka správnosti postupu žalovaného pri vykonávaní kontroly, zaznamenávaní skutkového stavu a následnom správnom právnom posudzovaní doručovania dôležitých listín kontrolovanej osobe, najmä ak tejto osobe z týchto listín vyplývajú určité povinnosti a zákazy.

28. V závere žaloby poukázal žalobca na skutočnosť, že inšpekčný záznam z vykonanej kontroly, ani opatrenie na mieste ako dôkazný prostriedok neboli vôbec vykonané ako dôkazy aj za prítomnosti žalobcu. Žiadal o vykonanie na ústnom pojednávaní z dôvodu, že považuje povahu danej veci - nepreskúmateľnosť podkladov pre rozhodnutie, konanie inšpektorov a pracovníka žalobcu pri kontrole. Žalobca poukázal práve na nemožnosť na ústnom pojednávaní poukázal na nedostatočnosť dôkazných prostriedkov zabezpečených žalovaným, žalovaný svojim konaním upiera právo na obhajobu a riadny proces len s odôvodnením, že vykonal dôkazy sám pred sebou a nepotreboval k tomu žalobcu, aj napriek tomu, že žalobca výslovne žiadal o vykonanie dôkazov aj za jeho prítomnosti. Poukázal opätovne na rozsudok NS SR 2Sžo/201/2010 zo dňa 13.11.2011. Podľa žalobcu sa žalovaný vôbec nevysporiadal s povahou danej veci, s jej posúdením, že žalobca namietal skutkový stav, či žalobca mal rovnaké možnosti na dokazovanie veci, ako aj mal žalovaný, či vo veci nezaberajú miesto aj vyjadrenia tretích osôb, či si na tvrdenia inšpektorov zabezpečil aj materiálne dôkazy, aby mohol konštatovať, že aj v skutočnosti povaha danej veci neodôvodňuje nariadenie ústneho pojednávania.
29. Žalobca je toho názoru, že úradný postup žalovaného predstavoval protiústavný zásah do označeného základného práva, pretože žalobcovi objektívne znemožnil využitie oprávnenia byť prítomný pri prerokovaní veci, byť vypočutý, predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc do konania, alebo uplatniť opravné prostriedky a z hľadiska konania ako celku ho postaviť do podstatne nevýhodnejšej pozície. Preto má za to, že žalovaný a inšpektorát svojim nesprávnym úradným postupom porušili základné právo žalobcu na spravodlivý proces a základné právo na inú právnu

ochranu podľa čl 46 ods. 1 Ústavy SR, vec nesprávne právne posúdili, vôbec, resp. nedostatočne preukázali spáchanie iného správneho deliktu, keď podkladom pre rozhodnutie bol iba inšpekčný záznam, ktorý nemá zákonnú oporu, pri žiadnom úkone žalobcu nespísali zápisnicu v súlade s § 22 ods. 1 S.s.p., neodstránili rozpory vytýkané žalobcom nariadením ústneho pojednávania podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku. Rozhodnutia žalovaného a inšpektorátu nie sú riadne a dostatočne odôvodnené v súlade s § 47 ods. 3

Správneho poriadku. Pri rozhodovaní porušil jedno zo základných zásad správneho konania a to zásadu materiálnej pravdy, v správnom konaní nepostupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom podľa § 3 ods. 2 S.s.p. a tým postupom došlo k vydaniu nezákonných rozhodnutí. Vzhľadom k tomu podal žalobu a zároveň žalobca vyhlásil, že žiada, aby správny súd bez nariadenia pojednávania vyhlásil rozsudok, ktorým žiada, aby súd zrušil rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a priznal žalobcovi úplnú náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného

30. K podanej žalobe sa vyjadril dňa 02.05.2019 žalovaný, ktorý zotrval na skutkových a právnych okolnostiach vydaného rozhodnutia a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Replika žalobcu

31. K podanému vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila právna zástupkyňa žalobcu podaním zo dňa 06.06.2019, v ktorom zotrvala na dôvodoch podanej žaloby a navrhla žalobe ako dôvodnej vyhovieť.

V.

Záver správného súdu

32. Správny súd teda preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov v zmysle § 134 ods. 1 S.s.p., oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného, pričom dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.
33. Podľa § 2 ods. 1 S.s.p. v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.
34. Podľa § 6 S.s.p. správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.
35. Podľa § 177 ods. 1 S.s.p. správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.
36. Podľa § 178 ods. 1 S.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o

37. sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

38. Podľa § 180 ods. 1 S.s.p. žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis nepripúšťa riadny opravný prostriedok žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

39. Podľa § 194 ods. 1 S.s.p. správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

40. Podľa § 194 ods. 2 S.s.p. ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

41. Úlohou súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa S.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie zabezpečil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci riadne skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými relevantnými právnymi predpismi a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, t.j. či napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či prípadné procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

42. Správny súd teda preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podľa § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného, pričom dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

43. Právny rámec vo veci tvorí zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v znení neskorších predpisov, spolu s ustanoveniami zákona č. 128/2002 Z.z. štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku.

44. Podľa § 1 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľov tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie

45. právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.
46. Podľa § 2 písm. v) citovaného zákona na účely tohto zákona sa rozumie výzvou na kúpu obchodná komunikácia, ktorá obsahuje opis základných znakov výrobku a jeho cenu spôsobom zodpovedajúcim charakteru použitej obchodnej komunikácie, umožňujúcou spotrebiteľovi uskutočniť kúpu.
47. Podľa § 3 ods. 1 zákona, každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru, dohľadu a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.
48. Podľa § 6 ods. 3 zákona, výrobky, ktoré pre svoje vlastnosti majú určenú dobu spotreby, sa nesmú uviesť na trh po uplynutí doby spotreby. Predávajúci je povinný takéto výrobky najneskôr v posledný deň doby spotreby stiahnuť z trhu.
49. Podľa § 11 ods. 1 zákona, je predávajúci povinný pri predaji informovať spotrebiteľa o vlastnostiach predávaného výrobku alebo charaktere poskytovanej služby, o spôsobe použitia, montáže a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia, montáže alebo údržby, o podmienkach uchovávaní a skladovania, ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou. Ak je to potrebné s ohľadom na povahu výrobku, spôsob a dobu jeho používania, je predávajúci povinný zabezpečiť, aby tieto informácie zrozumiteľne obsahoval aj priložený písomný návod.
50. Podľa § 12 ods. 1 zákona, je výrobca povinný označiť výrobok údajmi, ktoré pravdivo a úplne informujú predávajúceho o vlastnostiach dodaného výrobku; ak výrobca nesplní svoju povinnosť, výrobok označí dovozca, ak ani dovozca neoznačí výrobok, označí ho dodávateľ.
51. Podľa § 12 ods. 2 veta prvá, musí predávajúci zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo dodávateľovi, o miere alebo o množstve, o spôsobe použitia a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia alebo údržby, o podmienkach uchovávaní a skladovania výrobku, ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou alebo informáciami podľa osobitných predpisov.
52. Podľa § 12 ods. 6 zákona, podrobnosti o označovaní materiálového zloženia jednotlivých druhov výrobkov, o metódach skúšania materiálového zloženia výrobkov a o spôsobe balenia a zaobchádzania s výrobkami určenými pre spotrebiteľa ustanoví ministerstvo všeobecne záväzným právnym predpisom.
53. Podľa § 13 veta prvá, ak sa informácie uvedené v § 10a až 12 poskytujú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka.

54. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 €; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 €.
55. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená
- vydávať záväzné pokyny na odstránenie zistených nedostatkov,
  - požadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie a doklady,
  - požadovať, aby výrobky boli označené vhodným upozornením na riziká, ktoré môžu vyplývať z použitia výrobkov,
  - zakázať dodávku a predaj výrobkov alebo poskytovania služieb (§ 6),
  - nariadiť účinné a okamžité stiahnutie výrobku z trhu, a ak treba, aj jeho zničenie na náklady kontrolovanej osoby, nariadiť zverejnenie upozornení na riziká výrobkov v prípade ohrozenia života alebo zdravia, alebo majetku spotrebiteľov,
  - vyhotovovať obrazové, zvukové a obrazovo-zvukové záznamy na zdokumentovanie zistených nedostatkov,
  - vykonávať kontrolné nákupy.
56. Podľa § 6 ods. 1 zákona inšpektor na základe výsledkov kontroly predaja výrobkov alebo poskytovania služieb
- zakáže do vykonania nápravy
    - dodávku, predaj alebo použitie výrobkov alebo poskytovanie služieb, ktoré nezodpovedajú osobitnými predpisom, la)
    - výkon prevádzkovej alebo obchodnej činnosti až na dva prevádzkové alebo predajné dni,
    - používanie neoverených určených meradiel, ak overeniu podliehajú, alebo meradiel nezodpovedajúcich osobitným predpisom, technickým normám alebo schválenému typu,
  - nariadi znehodnotenie výrobkov, ak je zjavné, že nie sú bezpečné; ak ide o potravinárske výrobky, ich výskyt oznámi bezodkladne orgánu Štátnej veterinárnej a potravinovej správy a príslušnému orgánu na ochranu zdravia,
  - nariadi záväzným pokynom kontrolovanej osobe vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov,
  - zakáže uskutočnenie predajnej akcie IOaa) alebo jej pokračovanie, ak je dôvodná obava, že sú ohrozené alebo porušované práva spotrebiteľa.
57. Podľa § 6 ods. 2 zákona opatrenia podľa odseku 1 oznámi inšpektor ústne kontrolovanej osobe a vyhotoví o nich písomný záznam.
58. Vo vzťahu k námietke žalobcu o nesprávnom administratívnom postupe, kedy

59. správny orgán nenariadil ústne pojednávanie za účelom prejednávania správneho deliktu žalobcu pred rozhodnutím a uložením pokuty správny súd konštatuje, že táto námietka nie je dôvodná. Súd sa stotožňuje so záverom správneho orgánu, že nariadenie ústneho pojednávania nie je zákonnou povinnosťou správneho orgánu pri prejednávaní správneho deliktu. Konanie pred správny orgánom sa spravuje ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku a tak na otázku prejednávania správneho deliktu neprichádza do úvahy aplikácia napr. ustanovení zákona o priestupkoch, ktorý ústne prejednanie priestupkov nariaďuje obligatórne. V tomto smere poukazuje správny súd aj na rovnaké právne závery vyplývajúce z rozsudku NS SR pod sp. zn. 4 Sžo 262/2015 zo dňa 01.12.2016.

60. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.
61. Podľa § 21 ods. 1 tohto zákona správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.
62. Podľa § 34 ods. 1 zákona na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Podľa § 34 ods. 4 zákona vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.
63. Podľa § 34 ods. 4 zákona vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.
64. Podľa § 34 ods. 5 zákona správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.
65. V prípadoch, kedy má správny orgán po vykonanej inšpekcii dostatok dôkazov na rozhodnutie, kedy je skutkový stav dostatočne zistený a spoľahlivo preukázaný pre rozhodnutie, nariadenie ústneho pojednávania nie je obligatórne a takýto postup správneho orgánu nemožno považovať za odňatie možnosti žalobcu konať, keďže je na správnej úvahe správneho orgánu, či pre potreby dokazovania vo veci nariadiť ústne prejednanie. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky stanovuje, že nenariadenie ústneho pojednávania nie je porušením čl.

6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, kedy skutkové okolnosti veci nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou. Vzhľadom na skutkový stav zistený pri vykonanej inšpekcii v tejto veci by ústne pojednávanie neprispelo k objasneniu veci (II. ÚS 134/2014 - 19, sp. zn. 10Sžo/286/2015, sp. zn. 4Sžo/145/2015).

66. Nariadenie ústneho pojednávania správnymi orgánmi vo veciach správnych deliktov a iných správnych deliktov je len fakultatívne. V rámci tejto kategórie správnych deliktov sa zásada ústnosti neuplatňuje, a to spolu so zásadou verejnosti a bezprostrednosti. V zmysle správneho poriadku nariadenie ústneho pojednávania je ponechané na správnej úvahe správneho orgánu a jeho správna úvaha závisí od skutkových okolností v danej veci. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že zákon o priestupkoch upravil inštitút ústneho pojednávania v priestupkových veciach kogentným spôsobom (*uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky* sp. zn. 6Asan/2/2016).
67. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správny orgán pri výkone kontroly nekonal s oprávnenou sobou, keďže inšpekcia bola vykonaná v prítomnosti zamestnanca žalobcu, s ktorým bol prejednaný inšpekčný záznam a ktorému bol tento záznam odovzdaný spolu s uloženým opatrením, správny súd poukazuje predovšetkým na § 15 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. S týmto oprávnením následne súvisí viazanosť podnikateľského subjektu konaním svojho zamestnanca v rámci prevádzkovania predmetnej predajne, t.j. vrátane zodpovednosti za správnym orgánom zistené porušenie predpisov o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany práv spotrebiteľa podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z.
68. Správny súd poukazuje na to, že žalobca ako podnikateľský subjekt prevádzkujúci predajňu v pozícii predávajúceho je povinný poznať zákon a zabezpečiť na svojej prevádzke jeho dodržiavanie, vrátane primeraného zaškolenia svojich zamestnancov tak, aby sa riadili relevantnými právnymi predpismi pri výkone svojej činnosti. Súd má za to, že žalobca ako predávajúci a zároveň ako zamestnávateľ objektívne zodpovedá za porušenie povinností svojich zamestnancov. Nemožno sa preto stotožniť s námietkou žalobcu, že nebol oboznámený s výsledkami kontroly, pretože tieto boli nesporne doručené príslušnému zamestnancovi žalobcu prítomnému pri výkone inšpekcie v priestoroch prevádzky, teda podľa § 15 Obchodného zákonníka inšpektori, pokiaľ konali s vedúcim pracovníkom prevádzky, konali de facto so žalobcom.
69. Z ustanovení zákona č. 128/2002 Z.z. je zrejmé, že pri kontrole je účasť osoby vystupujúcej na strane kontrolovanej osoby nevyhnutná. Súd sa stotožňuje so záverom správneho orgánu, že pri výkone kontroly v prevádzke, akou je prevádzka žalobcu, nie je potrebná prítomnosť štatutárneho zástupcu, ale osoby znalej pomerov na prevádzke, a preto bola aj kontrola správne uskutočnená za prítomnosti vedúceho kontrolovanej prevádzky. Tejto osobe bolo v závere kontroly umožnené uviesť svoje vyjadrenie k spísanému skutkovému stavu pri zisťovaní ktorého bol osobne prítomný, t.j. mal zároveň možnosť namietat nesprávnosť zaznamenaného skutkového stavu.
70. Námietky žalobcu, že jeho zamestnanec nemá v zmysle pracovnej zmluvy oprávnenie preberať zásielky do vlastných rúk, povinnosť odovzdávať prevzaté

71. písomnosti zamestnávateľovi, žalobcovi, resp. že nebol poučený, ako má vystupovať pri prípadnej kontrole, nie sú relevantné, keďže ako poverený zodpovedný vedúci predajne je oprávnený konať v mene žalobcu v rámci všetkých jeho obchodných činností tak, že úkony tohto zamestnanca zaväzujú podnikateľský subjekt, žalobcu. Spoluprácu pri výkone kontroly na prevádzke, ktorá je vykonávaná v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 128/2002 Z.z. možno považovať za úkon obvyklý, t.j. nie nezvyčajný či neočakávaný, alebo nepredvídateľný ako niečo, na čo by zamestnanec žalobcu v postavení zodpovedného vedúceho nebol oprávnený.
- 72.S touto argumentáciou priamo súvisí nedôvodnosť námietky žalobcu o nedoručení inšpekčného záznamu a uloženého opatrenia priamo žalobcovi, keďže túto povinnosť si správny orgán splnil odovzdaním inšpekčného záznamu poverenému zamestnancovi po skončení kontroly.
- 73.K námietke žalobcu vo vzťahu k zisteným nedostatkom pri výkone inšpekcie, že žalobca ako predávajúci nesplnil svoju informačnú povinnosť podľa § 12 v spojení s § 13 zákona č. 250/2007 Z.z. , uviedol informácie v rozsahu určenom zákonom v kodifikovanej podobe štátneho jazyka správny súd poukazuje na citované ustanovenia § 2 písm. v/, § 12 ods. 1, 2 a § 13 zákona č. 250/2007 Z.z.
- 74.Z týchto ustanovení vyplýva, že ak je k výrobku priložený písomný návod v cudzom jazyku, musí byť výrobok predávaný **aj so slovenským návodom**, t.j. predávajúci má povinnosť priložiť k tovaru slovenský **preklad** originálneho návodu na použitie, resp. do slovenského jazyka preložené inštrukcie uvedené na obale. Rovnako tiež **samotný popis výrobku či jeho názov** musí byť v slovenskom jazyku.
- 75.Správny súd zdôrazňuje, že návod na použitie v slovenskom jazyku nepostačuje doložiť k tovaru pri kúpe, resp. dokonca až po jeho zaplatení. Zákazník musí mať možnosť oboznámiť sa s návodom na použitie už **pri prezeraní vystaveného výrobku v predajni**, t.j. už v procese výberu musí byť spotrebiteľ oboznámený s charakteristikou výrobku, s jeho zložením, spôsobom použitia, údržby, skladovaním či s prípadnými rizikami vyplývajúcimi z použitia, a pod., čo je nevyhnutné pre kvalifikované rozhodnutie o vhodnosti a o kúpe produktu. *Poskytovanie týchto informácií až po uzatvorení kúpnej zmluvy, t j. po odovzdaní výrobku kupujúcemu a po zaplatení kúpnej ceny, je porušením predmetného ustanovenia § 12 a § 13 zákona, keďže bez zabezpečenia jednoznačných a zrozumiteľných písomných informácií uvedených v návodoch na použitie v kodifikovanej podobe štátneho*

jazyka nemá spotrebiteľ k dispozícii základné informácie nevyhnutné na riadne užívanie výrobku, na ktoré má právo, v prípade, ak sa rozhodne pre jeho kúpu.

76. Inšpekcia vykonaná žalovaným zistila, že tieto zákonné povinnosti si žalobca nesplnil a v čase výkonu inšpekcie pri predmetných tovaroch, uvedených vo výroku napadnutého rozhodnutia tieto informácie, ktoré mali byť pripojené

77. priamo k výrobku už na predajnej ploche, chýbali. Na tejto skutočnosti by ani ústne prejednanie správneho deliktu nič nezmenilo, keďže ani z podanej žaloby nevyplýva, aby skutočnosť absencie návodov v slovenskom jazyku žalobca v žalobe namietal, resp. disponoval akýmikoľvek dôkazmi vyvracajúcimi tieto zistenia žalovaného.
78. Správny súd preto po preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy nielen v rozsahu žalobných námietok, ale aj mimo žalobných bodov posudzujúc existenciu väd v zmysle § 195 písm. a) až e) SSP uzatvára, že žalobou napadnuté druhostupňové rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím boli vydané v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, ktorý je súladný s obsahom administratívneho spisu. Žalobca v žalobe neuviedol také skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť priebeh správneho konania v predmetnej veci a v správnom konaní pri postupe správneho orgánu nedošlo k relevantnému porušeniu zákona či všeobecných zásad správneho konania. Žalobné námietky žalobcu nemajú vplyv na posúdenie jeho zodpovednosti za zistené protiprávne konanie a zistené skutkové okolnosti či právne posúdenie veci, a nie sú dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu tak, ako sa toho domáhal žalobca.
79. Správny súd poukazuje na vyššie uvedený skutkový stav zistený v administratívnom konaní, o ktorého úplnosti a spoľahlivosti nemal pochybnosti a na ktorý súd v podrobnostiach odkazuje.
80. Správny súd má tak za to, že žalovaný v spojení s prvostupňovým správnym orgánom presne a úplne zistil skutočný stav veci, postupoval v súlade s § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 1 - 3 Správneho poriadku, správne orgány vykonali dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre posúdenie veci, svoje rozhodnutia dostatočne logicky a aj presvedčivo odôvodnili, čím boli splnené hmotnoprávne i procesnoprávne predpoklady pre vydanie predmetného rozhodnutia. Súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že treba vziať do úvahy aj skutočnosť, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.
81. Preskúmaním obsahu administratívneho spisu a žalobou napádaného rozhodnutia správny súd zistil, že totožné námietky, ako uviedol žalobca v podanej žalobe, podal aj v odvolaní podanom proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Súčasne správny súd zistil, že sa so všetkými právne relevantnými a podstatnými námietkami žalovaný v žalobe napádanom rozhodnutí dôsledne vysporiadal. Nie je úlohou správneho súdu opakovať odpovede na tieto žalobné námietky, pokiaľ sa s totožnými odvolacími námietkami dostatočne vysporiadal žalovaný v rámci odvolacieho konania. Správny súd dospel k záveru, že sa žalovaný logickým a

2S/
22/2019
konzistentným spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia výsporiadal s
jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu ako odvolateľa. S právnym

82. posúdením, ako aj s právnymi závermi žalovaného sa správny súd stotožnil.
83. Základné princípy vzťahujúce sa na správne trestanie možno vyvodiť zo všeobecných ústavných požiadaviek na uplatňovanie verejnej moci, zo všeobecných princípov demokratického a právneho štátu, ako aj ustanovení Trestného poriadku č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov.
84. Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup orgánov verejnej správy nielen v rozsahu žalobných námietok, ale aj mimo žalobných bodov posudzujúc, či v konaní neboli zistené vady uvedené v § 195 písm. a) až e) Správneho súdneho poriadku. Súd žiadne z tam vymenovaných dôvodov, kedy súd nie je viazaný rozsahom žaloby, nezistil. Naopak, má jednoznačne za to, že zistenie skutkového stavu bolo dostačujúce na riadne posúdenie veci, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v súlade s administratívnym spisom. Nedošlo ani k uplynutiu prekluzívnej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za správny delikt, lehota bola dodržaná. Súd nezistil porušenie žiadnych zásad trestného konania podľa Trestného poriadku. Taktiež boli dodržané zásady ukladania trestov.
85. Pre doplnenie správny súd uviedol, aj keď to žalobca výslovne nenamieta v žalobe, že správny orgán uložil pokutu v rámci správnej úvahy, v zákonom stanovených limitoch, kedy správny orgán v určenom rozsahu uplatnil svoju diskrečnú právomoc a určil výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy bolo v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu, bolo aj náležite zdôvodnené.
86. Konanie vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3S/14/2018-59 bolo uznesením správneho súdu zo dňa 30.04.2019 žaloba odmietnutá z dôvodov, že žalovaný správny orgán postupoval v súlade s príslušnými právnymi predpismi, pri vykonanej kontrole vyhotovil inšpekčný záznam a prijal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, ktoré primeraným spôsobom oznámil kontrolovanému subjektu.
87. Z uvedených dôvodov správny súd postupom podľa § 190 SSP podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.
88. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 175 ods. 1 v spojení s § 167 a § 168 S.s.p. Žalobca nebol v konaní úspešný, nárok na náhradu trov konania súd nepriznal. Vo vzťahu k žalovanému správnomu orgánu správny súd nezistil také okolnosti, pre ktoré by bolo možné spravodlivo požadovať od žalobcu náhradu trov konania.
89. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Prešove prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 444 ods. 1 S.s.p.), a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 57 ods. 1, 2 S.s.p.) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 S.s.p. sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 S.s.p.).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 1 S.s.p.). Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov podľa § 449 ods. 2 S.s.p.

V Prešove dňa 29. septembra 2020

JUDr. Katarína Morozová Nemcova
predsedníčka senátu

JUDr. Monika Tobiašová
člen senátu

JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: ...